

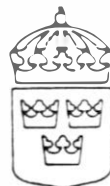
# Motion till riksdagen

1989/90:Ju825

av Arne Andersson i Ljung m.fl.

(m, s, fp, c, vpk, mp)

Vapenutredningen



Mot.  
1989/90  
Ju825 – 830

Enmansutredaren Leif G W Persson har under 1989 lämnat förslag till regeringen avseende betydande förändringar i rätten att förvärva och inneha vapen. Mest berörda parter är landets jägare och de som innehar vapen för tävlingsbruk.

Förslaget har givit anledning till en intensiv debatt om det berättigade i de föreslagna inskränkningarna.

I direktiven till utredningen sägs att denna skall vara ett led i kampen mot våldsbrottsligheten. Vidare skall arbetet ta sikte på att lagen svarar mot nutida krav på skydd mot att vapen och ammunition kommer i orätta händer eller används i brottsligt sammanhang. En annan uppgift skulle vara att åstadkomma förenkling av det komplicerade och resurskrävande förfarandet i vapenärenden.

Mot denna bakgrund är det minst sagt långsökt att dra de slutsatser och lägga så långtgående restriktiva förslag på oförvitliga vapeninnehavare som utredaren har gjort. En parlamentariskt sammansatt utredning skulle med stor säkerhet inte dragit liknande slutsatser.

Ambitionen att komma tillrätta med olaga vapenhantering och våld där vapen förekommer är allt för allvarligt för att så till den milda grad förenklas att de mest restriktiva åtgärderna riktas mot dem som oförvitligt såväl brukar som förvarar vapen.

Bland föreslagna åtgärder är några särskilt värda att kommenteras.

Vad motiverar att en nytillkommen vapenägare får sin "vapengarderob" begränsad till två vapen? Vår uppfattning är att det inte finns något underlag som ger stöd för att en nytillkommen jägare som förvärvar mer än ett eller två vapen har visat sig vara sämre vapeninnehavare än en äldre. Tvärtom torde det kunna påvisas att genom jägarexamen nytillkomna vapeninnehavare har större kunskap om vapeninnehavets ansvar, förvaring av vapen m.m. än många äldre kolleger.

Förslaget om omprövning av vapenlicensen vart tredje år reser likaså frågan vilket stöd som finns för detta i utredningsmaterialet. Här synes enbart motivet att generellt begränsa vapeninnehavet varit ledande. Åtgärden har inget som helst samband med vapen "på drift" att göra.

Angreppet på minnes- och samlarvapen som ofta gått i arv i generationer är kanske det mest graverande för utredaren. På vilket sätt ett försvarande

av förvärv och innehav av dessa vapen är ett led i brottsbekämpningen är en gåta. Klåfingrigt är det omdöme vi vill ge förslaget.

Vi finner sammantaget inte att utredarens förslag i betänkandet Översyn av vapenlagstiftningen SOU 1989:44 kommer att ha någon effekt på våldsbrottsligheten och kan för den skull inte läggas till grund för förslag från regeringen.

Större anledning finns att regeringen ser över den administration som omger tillståndsgivningen för förvärv av vapen i rationaliserande och förbilligande syfte.

Med en sådan vidgad syn på vapeninnehav och administrationen kringförvärv av vapen finns goda skäl att tillkalla en ny och parlamentarisk kommitté.

## Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att förslagen i SOU 1989:44 av 1987 års vapenutredning inte kan läggas till grund för förslag till riksdagen.

Stockholm den 25 januari 1990

*Arne Andersson (m)*  
*i Ljung*

*Helge Hugberg (s)*

*Gudrun Norberg (fp)*

*Rolf Kenneryd (c)*

*Karl-Erik Persson (vpk)*

*Paul Ciszuk (mp)*